

Auhinnatöö, 1931.

370 405

J U T L U S .

Pender, Heinrich

a

Käsitlev töö on 1. deti. 1931a. tunnustatud
juttuse esimese, s.o. tere auhinnaga
häärikses.

Autor: Hermich Bender, stud. theol.

Staubert
Tartu ülikooli Sekretär

EESTI VABARIIGI TARTU ÜLIKOOLI

USUTEADUSKONNA 1931 a.

A.A

7615

JUTLUSE AUHINNATÖÖ

teemi üle:

Johannese ev. 17, 18-26.

Märgusõna:

"Ut omnes unum sint."

D/371244

KRISTUSE LAHKUMISPALVE: Joh. 17, 18-26.

S I S U K O R D :

Kristuse lahkumispalve : Joh. 17, 18-26.

Joh. 17, 18-19.

Lhk.

1) Homileetiline ja eksegeetiline
dispositsioon 1.

2) Jutluse kava 5.

3) Jutlus: "Et nemad kõik üks oleksid" 5-18.

====O====

Siis ütles Jeesus neile jälle: Rahu
olgu teile, nõnda kui Isa mind on lähitanud, nõnda lähitan
mina ka teid.

See lähituse käik pidi eriliselt jõugritele peale
Jeesuse lahkumise maailmast osaks saama, sulda ei oleks
Jeesuse lähituse töö tema jõugrite juures elujõuline olnud,
mis kõik vastupanu - kiiretund ja raskused ära võitis.

- 2 -

KRISTUSE LAHKUMISPALVE: Joh.17,18-26.

=====

Homileetiline ja eksegeetiline dispositioon.

I. Jumalariigi tööliste ametisse seadmine:

Joh. 17,18-19.

Otsekui sina mind oled läkitanud, nõnda läkitan mina neid ka maailma. Ja nende eest pühitsen mina iseennast, et ka nemad peavad tões olema pühitsetud.

Oma lahkumispalves vaatab Jeesus enese kui Isast läkitatu peale.

Tal on südamesoov, et tema poolt alatud töö ei jääks seisma, vaid et tema jüngrid seda edasi jätkaks.

Johannese ev. kirjutaja toob veel kord need mõtted peale Jeesuse ülestõusmist esile, kus ülestõusnud Issand ilmub jüngritele ja annab ühes tervitusega samasuguse läkituse käsu Joh. 20,21:

Siis ütles Jeesus neile jälle: Rahu olgu teile, nõnda kui Isa mind on läkitanud, nõnda läkitan mina ka teid.

See läkituse käsk pidi erilisel jüngritele peale Jeesuse lahkumise maailmast osaks saama, muidu ei oleks Jeesuse läkituse töö tema jüngrite juures elujõuline olnud, mis kõik vastupanu - kiusatused ja raskused ära võitis.

Jeesus ise aga pidi kõigepealt veel Isa viimse läkituse suurtöö proovi Kolgatal läbitegema, kus sündis jüngerite pühitsemine. (Heebrea 2, 10-11.) Sest see oli selle kohus, kelle pärast kõik ja kelle läbi kõik asjad on, kes palju lapsi au sisse viib, et ta nende õnnistuse ülema saatja kannatamiste läbi pidi täieks tegema. Sest nii hästi see, kes pühitseb, kui kõik need, keda pühitsetakse, need on kõik ühest, seepärast ei häbene tema mitte neid vendadeks nimetades. Pühitsemine lahutab jüngreid patust. Nende õnnistuse ülema saatja saadab viimse pühitsemise ristil korda, et need, kes usus teda vastuvõtavad, saavad osa sellest pühitsemisest, saavad välja tõmmatud kurjast maailmast. Nad on sellest maailmast eraldatud, osadusest lihaga ja ühtlasi pimeduse vürsti valitsuse alt välja viidud. Nende ülesanne on sama, mis oli Jeesusel - teotseda maailmas jumalariigi ülesehitamiseks. Seda oma ülesannet suudavad nad täita, sest Kristus on neid pühitsenud oma ristisurma ja Püha Vaimu väljavalamisega nende südamesse, mille läbi nad töölisteks jumalariigi töölisteks said.

II. Kristuse koguduse ühtlus:

Joh. 17, 20-23.

Aga mina ei palu mitte üksipäinis nendesinaste pärast, vaid ka nende pärast, kes nende sõna läbi minu sisse usuvad. Et nemad kõik üks oleksid, nõnda kui sina, Isa, minu sees ja mina sinu sees, et nemad ka meie sees üks oleksid, et maailm usuks, et sa mind oled läkitanud.

Ja mina olen see au, mis sa mulle oled

usu.

III. Kristus

annud, neile annud, et nemad üks oleksid, nõnda kui meie üks oleme. Mina nende sees, ja sina minu sees, et nemad täiesti oleksid ühes, ja et maailm tunneks, et sina mind oled läkitanud, ja armastanud neid nõnda kui sa mind oled armastanud.

Peale õige Jumala tunnetuse on Kristusel südame peal oma koguduse ühtlus, kes tema jüngerite evangeeliumi kuulutamise läbi usule on tulnud. Nemad peavad Kristuses üks olema. Apostel ütleb Kaalatia 3,28. Ei ole juuda meest ega kreeka meest, ei ole sulast ega vaba, ei ole meest ega naist, sest teie kõik olete üks Kristuse Jeesuse sees.

Mille läbi võivad nad üks olla? - Usu, vaimu, Kristuse osaduse, sakramentide, eriti armulaua läbi. Kõikide usklike ühendus Jumalas ja Kristuses, nagu Kristus Jumalas on ja Jumal Kristuse läbi koguduse liikmetes on. Algristikoguduses tuli see ühendus nähtavale. Ap.Teg.4,32. Ja nende hulgal, kes uskusid, oli üks süda ja meel: ja ei ükski ütelnud omast varandusest, et see pidi tema oma olema, vaid kõik oli neil ühes. Usklike ühendus Kristusega ja Jumalaga peab maailma misjoni teenistuses olema, et maailm ära tunneks Jeesust kui Jumala läkitust, tema kuninglikus väes, mida ta usklikele edasi annab. Usklike kõige kõrgem lootus on Kristuse aust osasaamine. Jeesus annab seda au edasi, mis tõeliselt on jumalik elu. See omakorda ühendab kõiki usklike üheks koguduseks.

Kuna Isa Jeesuse sees on, siis on ka Isa Jeesuse läbi uskliku koguduse liikmete juures. Sellega on tervik täielik. Armastuses Isa, Poeg ja Kristuse kogudus kõik üks. See koguduse mõiste on võluv, täis paleuslikkust ja kindlat

usku.

III. Kristuse koguduse auline täielikuks saamine:

Joh. 17, 24-26.

Isa, ma tahan, et kus mina olen, ka nemad minu juures on, keda sa mulle oled annud, et nemad näevad minu au, mis sa mulle oled annud; sest sa oled mind armastanud enne maailma asutamist.

Oige Isa, maailm ep ole sind mitte tunnud; aga mina tunnen sind, ja needsinatsed on tunnud, et sina mind oled läkitanud. Ja mina olen sinu nime neile teada annud ja tahan seda teada anda, et armastus, mis ka sina mind oled armastanud, nende sees oleks, ja mina nende sees.

Jeesuse viimne vaade peatub kõikide usklike ühenduses, nende aulises täiuslikkuses. Iga üksiku jüngri täius seisab selles - kui palju ta suudab Jeesuse järel käia. Joh. 12,26. Kui keegi mind teenib see käigu minu järel, ja kus mina olen, seal peab minu teener ka olema; ja kes mind teenib, seda tahab minu Isa austada.

Ühelt pool maailm, kes Jumalat ei tunne ja teiselt pool usklikud, kes otsekohe Jumalat ei tunne, aga tunnevad Jeesust kui Jumala läkitust ja nõnda ka Jumala tunnetamisele tulevad.

Ja seda ilmutust jätkab Jeesus edasi, kuna ta Jumala armastust oma koguduses hoiab ja edendab.

J u t l u s e k a v a t e k s t i l e :

Joh. 17, 18-26.

I. Jumalariigi tööliste ametisse seadmine: Joh.17,18-19.

- a) Jeesus - Isa läkitus.
- b) Jüngrid - Jeesuse läkituse kandjad.
- c) Jeesus pühitseb ennast jüngrite eest.

II. Kristuse koguduse ühtlus: Joh. 17, 20-22.

- a) Jeesus pühitseb usklikke, kes temasse usuvad jüngrite sõna läbi.
- b) Jeesuse jüngrite ühendus, üksõlemine.
- c) Jüngrite au.

III. Kristuse koguduse auline täielikuks saamine: Joh.17, 23-26.

- a) Kus on õpetaja, seal peavad ka tema õpilased olema.
- b) Usklikud ja maailm.
- c) Isa suur armastus.

E t n e m a d k õ i k ü k s o l e k s i d .

Kui aeg täis sai, saatis Jumal Jeesuse juure läkituse ülesandega maailma - püha evangeeliumi kuulutama, mida suur Isa oma lastele, kes pimeduses olid eksimas, omast igavesest armastusest oli määranud. See läkitus oli määratud kõigile. Tervele maailmale. Neile, kes Isa olid ära unustanud pidi see üheks vägevaks äratuseks olema. Ja oligi. Nad elasid maailmas, aga nad ei olnud maailmast. Uus elu tuli neisse Jeesuse läbi. Nad sündisid imelikult: Aga

Jeesus
Isa
Inkitus. nii mitu, kui teda vastu võtsid, neile andis tema meelevalla Jumala lapsiks saada, kes tema nimesse usuvad. Kes ei ole verest, ei liha tahtmisest ega mehe tahtmisest, vaid Jumalast sündinud.¹⁾ Ja kui Jeesuse sõnu uuestisünnist Nikodeemuse vastu jälgida, käib punase niidina sealt läbi: Mis lihast on sündinud, see on liha ja mis Vaimust on sündinud, see on vaim.²⁾

Kes lihast sünnib ükspuhas missugusel teel, saab osa lihast, tunneb neid mõjusi, mis lihast tulevad. Ka seda on Jeesus tunnud. Heebrea kirja kirjutaja paneb rõhku just sellele.

Et nüüd lapsukesed liha ja vere osalised on, otse nõnda on tema ka ise sest osa saanud, et ta pidi surma läbi ära kaotama selle väe, kellel surma üle võimus oli, see on kuradi.³⁾ Jeesus, kui tõsine inimene, pidi ka kuradi kiusatusi tundma, kuid võitis nii kuradi kui ka tema kavalad kiusatused. Neid kiusatusi oli palju rohkem kui seda evangeeliumid jutustavad. Isast sündinu tundis pattu enam kui ükski teine inimene. Sellepärast pidi ta kõigis vendade sarnaseks saama, et ta pidi armuline ja ustav ülempreester olema neis asjus, mis Jumala ees on teha, et rahva patud ära lepitada.⁴⁾

Käesolevad sõnad evangeeliumist on üks osa Jeesuse ülempreestri palvest. sellest palvest, kus Jeesus oma töö annab jüngritele üle.

1) Joh.1,12-13.

2) Joh.3,6.

3) Heebrea 2,14.

4) Heebrea 2,17.

Jeesus - Isa läkitus. Jeesus oli oma maapealse teekäigu lõpule jõudnud. Piirijaamani, kus tuli tagasi pöörduda Isa juure, kes ta oli läkitanud. Ustavalt ja truult oli ta Isa läkituse töö teinud. Kõige suurema hoole ja armastusega oli ta Isa nime inimestele teada annud. Ta ei salanud oma Isa. Siis oleks ta valelik, üks patune inimene olnud.

Suur tõde, mis maailma algusest peale inimeste käest kaduma läks, ilmub uuesti. Korratusse ilmub kord, segatusse selgus, pimedusse valgus. See oli Isa läkitus Jeesuse kujul. Mis oleks elu ilma selle läkituseta olnud? Pime, tühi, udune ja hall. Ka Jumala tunnetamine jääks poolikaks ja vildakuks, kõikides uskudes peituva Jumala tunnetuse peale vaatamata.

Kui meie vaatame Isa läkitust - Poega, siis oli temal midagi ütelda, mis oli suur ja püha, millel oli äratust, mis omas vormis ei olnud kivistunud, vaid mis voolas ja sünnitas elu. See oli kinnituseks, et Isa oli teda läkitanud.

Kui seda suurt segadust vaadata, mis usuelu alal valitseb ja kus igäüks segajatest tunneb ennast läkitatud olevat Jeesuse poolt, tekib tahtmata küsimus, missugune on lõpuks see Jeesus, kellest keegi ütleb ennast läkitatud olevat. On ta evangeelne?

Mõnda rühma kristlasi vaadeldes jääb mulje, et Risti ja Johannes on nende Jeesuseks saanud. See väljendub nende suhtumisest ellu. Milline suur vahe on kõrbe-prohveti ja Isast läkitatu vahel! Üks kuulutab meelega randust, teine evangeeliumi, mis sisaldab ka seda, kuid palju enam - Isa kuju ja selle kehastumist inimeses. Keda

Jügrid -
Jeesuse
läkituse
kandjad.

Isa läkitas, sellel oli tunnistuseks Isa meelsus, Isa süda, Isa kasvatusviis ja Tema meetodid. Neile, kes tahavad olla Jeesuse läkituse töö kandjad, on vähe meelega parandusest, uuestisünnist, jumalalapse tunnistusest, ülikooli haridusest, ehk mõnes teises akadeemias või usuteaduslikes seminaris käimisest.

Jeesuse läkituse töö nõuab rohkem. Ta nõuab, et Jeesus ise elaks oma läkituses. Mitte Paulus ega Peetrus, ka mitte Martin Luter, vaid Jeesus. Loetelud meeste juures võime õppida Jeesuse mõju. Sellest on aga meile vähe. Meie peame ise Jeesusega kokku puutama. Sellel on hoopis teine mõju meie usuelule.

Kuidas on lugu meie ristiusuga? Kas ei ole seal niimõnigi küsimus esmajärguliseks saanud, mida Jeesus ei seletanud, ehk kui ta ka seletas, siis hoopis teistsugusel kujul.

Mitte ainult ühe Jeesuse sõna tõlgitsemine ja lipukirjaks võtmine, vaid pideva joone otsimine suurest Isa läkitusest ja selle leidmine ja omamine teeb meid sarnasteks, keda Jeesus võib läkitada. Kõik need, kes ütlevad, et Jeesus neid ühel ehk teisel viisil on läkitanud, peaksid endid revideerima ja korrigeerima, kes nad oma teotsemises ei ole "sügavamale" läinud kui Jeesus ehk jälle pinnapealsemaks muutunud. Kõik need, kes tõsiselt oma Issanda läkitust on võtnud, teavad kui raske on see - ta esitada Jeesuse läkitust võltsimata, puhtal kujul. Kas on see üldse võimalik?

Kas leiame üksipuhas missuguses ristiusu kirikus

seda täielikult, kus oleks Jeesuse läkitus täiesti esitatud? Kindlasti mitte. Meie võiksime seda küll protsentides rääkida, kui palju ühes või teises ristiusu kirikus seda puhast Jeesuse läkitust leidub, kus Jeesuse usk on kõik kõigis.

Aga, mu sõbrad, selle poole peame meie püüdma. Selleks peame ikka enam Jeesust tundma õppima, siis võib ta meid tarvitada oma läkituse tööle, mille eest ta ennast on pühitsenud, et ka meie tohime tõe leida ja selle läbi olla pühitsetud.

Jeesus
pühitseb
ennast
jüngerite
eest.

Jeesus andis oma pühitsemise läbi jüngeritele suure võimaluse, et ka nemad oleks tões pühitsetud.

Jüngerite pühitsemine maksab Jeesuse elu. Siin öeldud Jeesuse pühitsemine tähendab ta surma. Vabatahtlikult oli Jeesus end pühitsenud lapsepõlvest peale. Nüüd viimast ka ristisurma läbi. Tal oli võimalus emba-kumba valida: tagasi astuda tunnetatud tões või surra. Ta valib viimase. Tema puhas elu on vendadele lunastushinnaks. Jeesuse veri on uue seaduse lepinguks. Ja see on kõige täiemas mõttes sündinud. Mis inimesed oma tooruses ja hõeluses tegid, saab Jumala käe läbi õnnistuseks. Inimesed saatsid Jeesuse surma, et tõetunnistajast lahti saada. Jumal andis Jeesusele häbistava surma läbi väe ja võimuse. Jeesuse surm oli püha niikaugelt kui ta kui tõetunnistaja oli, mis talle surma tõi, teiseks niikaugelt kui ta hirmsat kannatamist vaikselt Isa nime auks kandis.

Kannatamine võib olla kahesugune: inimlik ja jumalik. Kui keegi vihalase poolt süüta tagakiusatud saab, siis kannatab ta inimlikult vaadates ülekohtuselt. Võib-

olla ütleb talle südametunnistus, et ta ka ise enne teiste vastu on patustanud. Kannatamises näitab Jumal kui valus ja kibe on teiste üle kohut kanda, ja et tema jumalikult vaadates tundmisele tuleb, et ta kannatamine on õige.

Kristuse juures ei või oma süüst juttu olla, sest ta oli õige. Jeesuse kannatamine oli inimeste kõige suurem toorus. Jeesusele oli see püha preestritegu, mis tervele inimkonnale, kes usus sellest osa saab, on igaveks eluks. Jeesus kannatab surma, õige tunneb valu ülekohtuste pärast, et tema jüngritel oleks elu pühitsus Jumalas.

Ja mitte ainult jüngritel, vaid ka nendel, kes jüngrite sõna läbi Jeesusesse usuvad. Jeesus vaatas oma palves läbi aegade, läbi aastasadade ja tuhandete, meie ajani ja veel kaugemale, aegade lõpuni. Jeesuse sõnus oli tõde, selle tõega oli Jeesus oma le jüngrid kogunud. Sõna, mis Jeesus rääkis, oli Isa sõna. Jeesus palub, et ka apostlite sõna läbi temasse uskujad oleks pühitsetud. Sest apostlite läbi räägitud sõna oli seemneks, millest pidi usk kasvama. Meie elame apostlite sõnadest. Meie peame Jumalat tänama, et apostlid ja nende järeltulijad on algul suuliselt ja hiljem kirjalikult edasi annud sõna tulevastele põlvvedele. Et ka meie võime nende sõna lugeda. Tohime loota, et Isa sõna Jeesuse läbi jüngritele räägituna ja nende poolt edasi antuna, on oma terviku peajoontes alalhoidnud.

Meie püha kohus on uurida sõna, iseennast ja elu, siis võime apostlite poolt edasiantud sõnavaraga küllalt

Jeesuse
jüngrite
ühendus,
üksuse-
mine.

Jeesus
pühitseb
usklikke,
kes te-
misse usu-
vad jün-
grite sõ-
na läbi.

rikkastena tunda, et sellest sõnast elada. Sõna läbi Jeesust leides saame pühitsetud ja tohime kinnitades öelda: Sinu sõna on tõde.

Jeesuse
jüngrite
ühendus,
üksole-
mine.

Sõna paneb inimeste hinged liikuma, tasandab teed Jeesuse isikule, tema vaimule, viib kristlasi osasaamisesse üksteisega. On mitmesuguseid ühendusi inimeste keskel, mis tekivad: rahvusest, sõprusel, ilmavaatest, ühistest püüetest, mis kõige selgemini väljendub abielus, ühiskonna algrakukeses, kus vanemad, lapsed, vennad, õed, kõik on ühendatud veresidemetega.

Perekonnast on võrsunud välja rahvas, mis samuti on seotud veresidemetega ühte. Kellel puudub neis asjus ühtekuuluvuse tunne, ärgu arvaku, et ta on kristlane! Jeesus kõneleb palju tähtsamast ühendusest, üksolemisest kui eelpool mainitud on.

Üksolemisest, mis kui jumalik kuju vastu peegeldaks, kus see üksolemine kasvaks välja tema elamisest jüngrites. Ta tahab, et see üksolemine kõiki ühendaks, kes temasse usuvad, ka neid, kes loomu poolest üksteisele vastandid on, peab see suur jumalik vägi ühendama. See ühendus peab sarnaseks kujunema, nagu see oli Jeesusel Isaga, kes võis ütelda: Mina ja Isa oleme üks.⁵⁾

Jeesus kõneleb enese ja jüngrite üksolemisest Isaga ja annab meile järgmise vormeli: Isa, Poeg ja inimene. Järelikult see inimene, kelle sees poeg on saanud avalikuks, on üksolemise Jumalaga ülesleidnud, ja vahekorda astunud Jumalaga, kui laps Isaga. Kui Jeesus ütles: Mina

5) Joh. IO,30.

ja Isa oleme üks, siis teadis ta väga hästi, et Poeg jääb Pojaks ja Isa Isaks. Nii mõnigi kord juhtub perekonnas, kus poeg on väga isasse läinud. Harilikult öeldakse nende kohta, nagu "tilk vett". Üks nagu ja olemine isaga ei tee veel poega isaks. Jeesuse ja tema läbi inimeste üks-olemine Isaga on võimalik ainult siis - kui Jumala nagu saab avalikuks inimeses. Jeesus kandis Jumala nagu, kes mind näeb, see näeb seda, kes mind on läkitanud.⁶⁾

Kuid sealjuures tundis ta - Isa on suurem minust.⁷⁾

Inimeses avalikuks saanud jumalik olemus on see alus, mille peale Jeesus oma väga tähtsad sõnad rajas. Jeesus palub Isa käest üksolemist jüngritele, mitte tulevase, vaid selle maailma tarvis.

Kas võime rääkida kristlaste üksolemisest? Meie oleme aastasadade jooksul jagunenud mitmesse suuremasse ja paljudesse väiksematesse kirikutesse. Igal ühel on omad kombed, traditsioonid ja arusaamised. On aegu olnud, kus üks kirik teist ei ole tunnustanud, kus kirikuvürstid ja nende alamad on sõdinud oma vendade vastu teistes kirikutes.

Need kirikuvürstid olid inimeste poolt nimetatud kirikujuhtideks, olles mitte Kristuse poolt kutsutud.

Siin tuleb vahet teha, mis inimeste ja Kristuse mõiste järele nimetakse kirikuks. Kristuse kirikusse kuuluvad need, kelle sees Tema ise elab. Kuid tänapäeval on enam kui kunagi varemalt kirikute vahelise koostöö peale

6) Joh. 12,45.

7) Joh. 14,28.

rõhku pandud. Sellest annavad tunnistust sagedased konverentsid, kus lahendatakse mitmesugustesse kirikutesse ja rahvastesse puutuvaid üldküsimusi, mis on rahvus- ja usuvahelise tähtsusega. Meie peame neid püüdeid igatpidi toetama, et ikka enam tuleks nähtavale ühise meele ja keele leidmine, see viib ka rahvaid ühisele suurele koostööle, mis on inimkonna parema elu ja edu pandiks. Üks suuremaid koondisi sellesarnaste sihtide taotlemisel on Ilmaliit Rahvusvahelise Sõpruse Edendamiseks Kirikute kaudu, kes peale ilmasõja Haagis kokku astus. Kus selle liidu liikmed siin osaliselt käsitatud alljärgneva resolutsiooni põhimõttel oma tegevust deklareerisid: "Oleme veendunud, et aeg on tulnud, kus kõik kristlased oma jõudu ühendama peavad kõige selle teostamiseks, mis sisaldub Kristuse läkituses inimeste vendlust, ja endid nind teisi kinnitame veendes, et ainuüksi sellel läkitusel puhkab lootus püsiva rahu peale rahvaste keskel ja sotsiaalne ning majanduse probleemi tõsine lahendus."

Ehk küll resolutsioon ja elu on kaks iseasja, on siin kindlasti üks sammuke edasi astutud, et sellele võivad peagi teised järgneda. Mõte on liikuma pandud ja mis liigub, saab kord teoks. Paljud kristlased mõtlevad, et asjal on alles siis edu, kui on ristikoguduses üks õpetus ja sellest viimse peensuseni ühine arusaamine, siis alles teostub Jeesuse palve. Nad eksivad. Jeesus ei ole ütelnud, et nad õpetuses

oleksid üks. See ei tähenda, et meie ei peaks õpetuslisi küsimusi arutama, ometi ei tohi meie nendesse ära kaduda.

Jeesuse elu inimestes annab ühe parema ühinemise võimaluse, vaevalt suudab õpetus niivõrd ühendada, kui süda ei ole üksiolemisse Jeesusega viidud.

Selle tõenduseks on, et inimesed isegi ühes ja samas kirikus, resp. koguduses ei ole saanud üheks. Puudub veel vägagi palju. Kelle kõrvu paluja Jeesuse sõnad iganes kostavad, tungigu nad südamesse, et meie käiksimel käsikäes lahtiste silmadega elust läbi, et meie võiksimel kõiki neid inimesi armastada, kelle sees Jeesus elab, ka siis kui meie vaated kõigis nendega ühte ei lähe. Jeesus on suurem kui meie targutamised! Meie aeg kuulutab ühenduse vajalikkust kõuehäälega. Kellel kõrvad on, see kuulgu! Sündmused maailmas, võitluse rinded Kristuse kiriku ja maailma vahel nõuavad seda meilt.

Seda näitab omalt poolt praegu rahvaste ja riikide selge tunnetus, et nad ainult siis edeneda võivad, kui nad üksteisega ühenduses elavad. Seda ühendajat vaimu on kibedasti tarvis rahvaste elus, meie väiksele rahvale, erakondadele, aga kõige enam Kristuse kirikule, et ta võiks kui isa oma lapsi, kes tülli on läinud, ühendada.

Lugesin kord ühest isast, kellel oli seitse poega, kes ühtepuhku üksteisega riidlesid. Seejuures jätsid nad ka tihti töö seisma, nii et kurjad inimesed nende tüli oma kasuks hakkasid tarvitama.

Uhel päeval kutsus isa kõik seitse poega enese ette ja andis nende kätte seitse keppi, mis olid ühte kimpu köidetud, ja ütles: "See, kes selle kimbu katki murrab,

saab mu käest suure kingituse!"

Igauks katsus nüüd oma õnne, kuid kõik ilmaaegu, sest kellelgi ei olnud nõnda palju jõudu, et ta isa soovi oleks võinud täita. Siis võttis isa kimbu lahti ja murdis ilma suurema vaevata kepid üksteise järele katki:

"Nõnda võib neid ju iga lapski katki murda!" hüüdsid pojad, - isa aga ütles: "Nagu on lugu nende keppidega, nii ka teiega. Kui kokku hoiate, siis ei saa keegi teist võimust; kui aga ühenduse pael teist lahkunud, siis käib teie käsi niisamuti kui neil keppidel, mida siin katki murtult endi ees maas näete. Ühendus teeb tugevaks!"

Seda suurt tarkust on Jeesus täna meie südame peale pannud. Igal ajal leidub kurje inimesi, kes teiste tülisi, killustamisi tarvitavad enda kasuks. Nad on kui kaarnad, mis saagi peale välja lendavad, et teiste lahkemisi oma huvides ära kasutada.

Kristuse kirikul on vaenlasi, meie rahval ja riigil on ka neid. Ärgu ehmatagu meid vaenlased, vaid tehku kindlaks ja tugevaks, et ühenduse side muutuks meil ikka kindlamaks.

Uksolemine kirikus, riigis ja rahvas on auks Jumalale, kasuks Kristuse kogudusele, tuluks rahvale ja rahuks riigile. Kus tülid ja intriigid valitsevad, see on häbiks ja hukatuseks, seal on lagunemine ja hävimine.

Jeesuse jüngrid on tema au kandjad. Uksolemine Jeesusega teeb neid selle vääriliseks. Auks tuleb seda lugeda sellepärast, et elu Jumalast on püha ja igavene. Ka Pojale andis Isa osa sellest elust, et tema ka seda

Jüngrite
au.

jüngritele võib edasi anda oma sõna ja elu läbi. See hakkas kui seemneivakene jüngrites kasvama ja viis neid sisemiselt ühest aust teise. Isegi maailmale ei jäänd see au varjule, sest Jeesuse jüngrid olid rikkamad kui maailm.

Vaesuses, tagakiusamises paistis jüngrite au kui valgus pimedusest välja. Mitte ainult aust ei ole Jeesus oma jüngritele rääkinud, vaid mitmel korral ka teotustest, kannatustest, ristikandmisest, enese ära-salgamisest.

Lugu on nii nagu rügemendi lipuga, mis paljudest lahingutest on osa võtnud, olles kuulidest läbi lastud, tundmatuseni puruks rebitud, kuid mitte põrmugi oma väärtusest kaotanud, küll aga seda ausamaks muutunud. Jeesuse jüngrid saavad eluvõitlustes oma Õpetaja kannatustest osa, aga ka tema aust.

Jeesus jagab oma jüngritega kannatust, valu, rõõmu, au ja elu.

"Jagatud valu on pool valu,

jagatud rõõm on kahekordne rõõm."

Kus on
Õpetaja,
seal
peavad
ka tema
õpilased
olema.

Jeesus ei lahuta ennast oma jüngritest. Siin maailmas juhtub sageli, kus inimesed teatud olukordades kannatajatena jagavad ühiselt oma saatust, aga kui tuleb õnn ühele, mis teda kannatamisest välja aitab, siis ei jaga endine kaaskannataja seda teiselega.

Jeesus aga annab jüngritele oma võidu, au ja armastuse, mida ta Isalt on saanud.

Jeesus tahab, et kus tema on, ka tema jüngrid oleks, keda Isa temale on annud. Missugused julgustavad

sõnad meile - Kristuse kogudusele.

Tihti tunneme, et meie seal ei ole, kus on Jeesus. Meie peame siin ilmas ka seal olema, kus on Jeesus - iga-viku tähe all elama. Seda tahab Jeesus. Selleks aitab ta meid. Kutsub ülesse võitlema.

Siis tohime kord seal olla, kus on meie Õpetaja. Sinna aulisesse täiusesse juhib Jeesus oma kogudust.

Kus Jeesus on, see on midagi, mis seisab kõrgemal aegade muutlikkusest, millega ei ole seotud päevad ja aastad.

Suur armastus, mis teeb meie südame soojaks, meie meeled ja hinge - terve elu vagaks! Ülesanne, mis meid vaimustab, kütkestades tõmbab meie mõtted oma teenistusse ja paneb liikuma kõik meie jõud. Sügav, puhas rõõm, mis täidab meie südant, need on asjad, mis annavad meile ettekujutuse, kus on Jeesus.

Usklikud
ja
maailm.

Jeesus ei ela maailmas, - neis kellel puuduvad kõrgemad sihid, puhtad mõtted, ausad teod.

Kui maailm oleks Jumalat tunnud, siis ei oleks ta au Issandat risti löönud. Maailm ei tunne praegugi Õiget Isa.

Jeesus tundis Isa. Jeesuse omaksed tunnevad Teda. Nad kasvavad ja täienevad Isa tundmises, selleks on neil alus olemas, Jeesus - Isa läkitus.

Isa suur
armastus.

Selles läkituses ilmus Isa suur armastus. Jeesus näitas oma sõnas ja teos, kogu oma puhas elus, et tema sees oli Isa armastus. See armastus peab ka tema järg-rite sees olema.

Jeesus^{us}sai avalikuks Isa armastus, armastus, mis Jumala olemusest välja voolab kõigi loodud olevuste, eriti inimese vastu.

Isa armastusse tõstab Jeesus jüngrite südameid, et nad kõige pühama varaga täidetud oleks. Armastus teeb meid rikkaks. Tahad elada - armasta. Sest ainult niipalju on meil Jeesuse jüngri vaimu, kui meil on südames armastust.

Armastus viib meid päikese poole, toob kevade elusse, kannab Jumalale ligemale. Sest Jumal on armastus ja kes jääb armastusse, see jääb Jumalasse ja Jumal temasse.

Aidaku Issand, et see armastus, mis Isa ja Poja vahel oli, et see ühendaks ka Kristust ja tema kogudust ning igat tema liiget üheks osaduseks. Siis oleme üks Jumalas Isas, Kristuses ja eneste vahel üks Kristuse kogudus.

Nõnda oleme meie kõik üks.

Aamen.

Auhinna¹⁷_{too}
370405
—
λ